

de faglige Forhold at gøre. Heri er jeg ganske enig med det ærede Medlem.

Det ærede Medlem henviste dernæst til Udtalelser, som var fremsatte paa Industrirådet paa Raadhuset. Der er af Repræsentanten for Landets største Arbejdsløshedskasse blevet fremsat den Udtalelse, at det var usandt, hvad der var sagt dér. Jeg har ikke set eller hørt noget om, at denne Beskyldning for at fare med løs Tale skulde være imødegaaet af den Mand, der fremsatte de stærke Beskyldninger mod Arbejdsløshedskasserne, og det forekommer mig dog, at det havde været ret nødvendigt, naar man ikke vilde staa som den, der farer med løs Tale.

Det ærede Medlem (Tvede) gav ligesom en Undskyldning for, at han ikke beskæftigede sig meget med Lovforslaget. Nej, det var der jo heller ikke Tid til, naar vi skulde have det næste Foredrag, det erkender jeg. Jeg vil for saa vidt heller ikke beskæftige mig meget med Lovforslaget udover et Par enkelte Paragraffer, og det er særlig den Paragraf, som begge de ærede foregaaende Talere har haft fat i, § 14. Dér havde Ministeren forelagt et Forslag, som, synes jeg, var saa klart og gik saa vidt, som man med Rimelighed kunde forlange. Det har altsaa ikke været vidt nok andetsteds, og saa har man lavet en § 14, som det i hvert Fald er meget vanskeligt at finde ud af. Nu haaber jeg, at det vil gaa med § 14, som det mange Gange gaar med de uklare Love, at det praktiske Liv nok vil skabe de Forhold, der skal opstaa af Bestemmelsen. Der er ikke andet muligt, for der er jo ikke Tid til at lave om paa det her. Jeg vil være tilbøjelig til at tro, at Opfattelserne af, hvorledes Paragraffen skal forstaas, vil være noget modstridende; men jeg fortroster mig til, at det praktiske Liv nok skal vide at finde de Former, under hvilke denne Lov skal bringes ud i Livet. Jeg maa erkende, at uagtet jeg dog nok skulde have nogen Øvelse i at læse den Slags Bestemmelser, forstaar jeg den ikke fuldt ud. Det kan være, at naar man faar en Forklaring, kan man bedre forstaa den, men der skal en Pegepind til.

Det, der har foraarsaget, at § 14 har faaet den Affattelse, som den nu har faaet, er denné — ja, hvad skal jeg sige: imaginære Frygt for det, som man kalder de ulovlige Strejker. De ulovlige Strejker spørger jo, og det er ikke, fordi jeg vil forvare alle disse ulovlige Strejker.... (Schovelin: Alle?). Ja, alle. (Schovelin:

Nogle af dem altsaa?). Ja, nogle af dem. Jeg vil gerne have Lov til at give en Forklaring af, hvorledes de opstaaer. Det ærede Medlem, der afbrød mig nu, vil maaske være saa venlig at vente, til jeg har givet denne Forklaring, og saa helst tage Ordet for at imødegaa den, saa vi kan høre, hvad han forstaar ved en ulovlig Strejke. I de færreste Tilfælde, siger jeg, er det Syndikalister, der af Princip sætter sig ud over en Overenskomst, fordi de ikke vil vide af Overenskomsten; nej, det er i Regelen Arbejdere, der, om end nødtvungent, faktisk anerkender Kapitalens reelle Overvægt i Produktionsforholdet og derfor, netop derfor, anerkender Overenskomsternes Nødvendighed for at hindre Overgreb fra Arbejdsgivernes Side; de vil altsaa være beskyttede gennem en Overenskomst. Det er for saa vidt udmærket alt sammen. Men enhver Overenskomst indgaas under visse Forudsætninger; og naar de brister — og de brister, fordi det Eksistensminimum, hvorpaa Aftalerne hviler, strander — naar med andre Ord en uforudset Dyrtid opstaaer og de stipulerede Lønninger derved synker i Værdi, saa giver Overenskomsten ikke længere Arbejderen det samme for hans Arbejde, saa arbejder han for Underbetaling, der for ham og hans betyder Underernæring. Han faar med andre Ord ikke de samme Penge for sit Arbejde, som det var forudsat, han skulde have. Saa reagerer Arbejderne, og naar Organisationerne holder igen, fordi den anser dette for at være dens juridiske Pligt, saa gaar de, altsaa Arbejderne, enkeltvis eller i Flok, udenom Organisationerne og kræver det manglende. Men er et Menneske først udenfor en ansvarlig Organisations Ledelse, saa gaar han maaske videre og forlanger mere end det manglende, fordi han smittes af det slette Eksempel fra andre Klasser, der af den krasseste Egoisme gennem Aagerpriser paa Livsfornødenheder netop skaber den Dyrtid, der har fremkaldt den juridisk ulovlige, men menneskelig set fuldkomment forstaaelige og, forsaavidt Kravene er holdte indenfor det, der svarer til den skete økonomiske Forringelse, fuldkomment berettigede Strejke. Det er min Forklaring af de ulovlige Strejker, og intet Samfund, ingen Organisation vil nogen Sinde, naar Forudsætningen, Muligheden for at eksistere for de Folk, som skal arbejde, er bristet, med Rette kunne forlange, at de skal arbejde for de samme Penge som tidligere, naar de samme Penge er sunket til den halve Værdi. Det er